

Charity—a Sign of True Discipleship

By Elder Michael B. Strong
Of the Seventy

Nestekjærlighet – et tegn på sant disippelskap

Av eldste Michael B. Strong
i De sytti

April 2025 general conference

The real destination of discipleship is literally to become as Jesus Christ is.

President Russell M. Nelson recently invited us to “make our discipleship our highest priority.” That powerful invitation has stirred me to ponder deeply about my personal discipleship of Jesus Christ.

Discipleship Is Deliberate

A disciple is a follower or student of another. Disciples are “apprentices” who devote their lives to becoming like their teacher. Thus, being a disciple of Jesus Christ implies more than believing His teachings and doctrine. It even implies more than acknowledging His divinity and accepting Him as our Savior and Redeemer, as vitally important as that is.

President Dallin H. Oaks explained: “Following Christ is not a casual or occasional practice. It is a continuous commitment and way of life that should guide us at all times and in all places.” Discipleship is a deliberate journey that we take to become transformed through the Lord’s atoning sacrifice and His enabling power. The real destination of discipleship is literally to become as Jesus Christ is—even to the point where we receive “his image in [our] countenances.”

To be the Lord’s disciples, we must intentionally imitate His thoughts and actions every day—for example, His obedience, humility, and patience. As we gradually incorporate these attributes into our own identities, we become “partakers of [His] divine nature.” This emulation of the Savior’s character is at the heart of worshipping Him. As President Nelson taught,

Disippelskapets virkelige mål er bokstavelig talt å bli slik Jesus Kristus er.

President Russell M. Nelson innbød oss nylig til å “gjøre vårt disippelskap til vår høyeste prioritet.” Denne mektige innbydelsen har inspirert meg til å grunne dypt på mitt personlige disippelskap til Jesus Kristus.

Disippelskap er bevisst

En disippel er en som følger eller studerer en annen. Disipler er “lærlinger” som vier sitt liv til å bli som sin lærer. Derfor innebærer det å være en Jesu Kristi disippel mer enn å tro på hans læresetninger. Det innebærer endog mer enn å anerkjenne hans guddommelighet og akseptere ham som vår Frelser og Forløser, så avgjørende som det enn er.

President Dallin H. Oaks forklarte: “Å følge Kristus er ingen tilfeldig eller sporadisk praksis. Det er en vedvarende forpliktelse og levemåte som skulle veilede oss til alle tider og på alle steder.” Disippelskap er en bevisst reise vi tar for å bli forvandlet gjennom Herrens sonoffer og hans styrkende kraft. Disippelskapets virkelige mål er bokstavelig talt å bli slik Jesus Kristus er – i den grad at vi får “hans bilde i [vårt] ansikt”.

For å være Herrens disipler må vi bevisst etterligne hans tanker og handlinger hver dag – for eksempel hans lydighet, ydmykhet og tålmodighet. Når vi gradvis innlemmer disse egenskapene i vår egen identitet, får vi “del i [hans] guddommelige natur.” Denne etterligningen av Frelserens karakter er kjernen i å tilbe ham. Som president Nelson underviste: “Vår

“Our adoration of Jesus is best expressed by our emulation of Jesus.”

The Sign of True Discipleship

Of all the many divine attributes of Jesus Christ we are to emulate, one stands preeminent and embodies all others. That attribute is His pure love, or charity. Both the prophet Mormon and the Apostle Paul remind us that without charity, “[we] are nothing.” Or, as revealed to the Prophet Joseph Smith, without “charity, [we] can do nothing.”

The Savior Himself identified love as a mark or sign by which His true disciples would be recognized when He declared:

“A new commandment I give unto you, That ye love one another; as I have loved you, that ye also love one another.

“By this shall all men know that ye are my disciples, if ye have love one to another.”

Charity is a rich concept that can be difficult to define but is easily perceived by all who are touched by it. Preach My Gospel teaches that “charity, like faith, leads to action.” Indeed, charity may be described as “love in action.” This description provides great insight into the summary statement of the Savior’s life—He “went about doing good.”

As followers of Jesus Christ, we should seek to emulate the way our Master demonstrated His pure love for others. Although the Savior manifests charity in many ways, I would like to call attention to three particular patterns of His charity that are readily seen in His true disciples.

Charity Is Showing Compassion

First, the Savior showed charity by being compassionate. During His ministry among the Nephites, as recorded in the Book of Mormon, the Lord invited the people to return home and ponder on the things He had taught and to prepare for His return the following day. The record then states:

“They were in tears, and did look steadfastly upon him as if they would ask him to tarry a little longer with them.

“And he said unto them: Behold, my bowels are filled with compassion towards you.”

tilbedelse av Jesus [kommer] best til uttrykk når vi følger Jesu eksempel.”

Tegnet på sant disippelskap

Av alle de mange av Jesu Kristi guddommelige egenskaper som vi skal etterligne, er én fremtredende og legemliggjør alle andre. Denne egenskapen er hans rene kjærlighet, eller nestekjærlighet. Både profeten Mormon og apostelen Paulus minner oss på at uten [neste]kjærlighet er “[vi] intet”. Eller, slik det ble åpenbart til profeten Joseph Smith, uten “[neste]kjærlighet kan [vi] intet gjøre.”

Frelseren selv utpekte kjærlighet som et merke eller tegn som hans sanne disipler ville bli gjenkjent ved, da han erklærte:

“Et nytt bud gir jeg dere. Dere skal elske hverandre! Som jeg har elsket dere, skal også dere elske hverandre.

Av dette skal alle kjenne at dere er mine disipler, om dere har kjærlighet til hverandre.”

Nestekjærlighet er et rikt begrep, som kan være vanskelig å definere, men som lett oppfattes av alle som blir berørt av det. Forkynn mitt evangelium lærer oss at “i likhet med tro, fører nestekjærlighet til handling”. Nestekjærlighet kan faktisk beskrives som “kjærlighet i handling”. Denne beskrivelsen gir stor innsikt i det sammenfattende utsagnet om Frelserens liv – han “gikk omkring og gjorde vel”.

Som Jesu Kristi etterfølgere skulle vi prøve å etterligne måten vår Mester viste sin rene kjærlighet til andre på. Selv om Frelseren tilkjennegir nestekjærlighet på mange måter, vil jeg gjerne rette oppmerksomheten til tre bestemte mønstre for hans nestekjærlighet som er lette å se hos hans sanne disipler.

Nestekjærlighet er å vise medlidenhet

For det første viste Frelseren nestekjærlighet ved å være medlidende. Under sitt virke blant nephittene, slik det er nedtegnet i Mormons bok, oppfordret Herren folket til å dra hjem og grunne på det han hadde undervist, og forberede seg til han skulle komme igjen dagen etter. I opptegnelsen står det deretter:

“De gråt og så ufravendt på ham som om de ville be ham være hos dem litt lenger.

Og han sa til dem: Se, mitt indre er fylt av medlidenhet med dere.”

Compassion is the portion of charity that seeks to alleviate suffering. Filled with compassion, the Lord healed the sick and afflicted among the people. Afterward, He blessed their children while angels descended from heaven and surrounded them. He performed these tender, loving acts, and many more, because He was “moved with compassion.”

While serving as a young missionary in South America, I likewise benefited from the compassion of a dear friend. One evening while I was driving with my companion to the home of our mission president, a young man on a bicycle turned suddenly in front of the vehicle. It happened so quickly that I could not avoid the collision. Tragically, this young man was killed by the impact. I was devastated over the loss of his life. Terrified and in shock as the awful reality of what had just occurred crashed down upon me, I was taken to jail and locked up. I have never felt more frightened and alone. I was filled with despair and fear that I would be imprisoned for the rest of my life.

A fellow missionary, Elder Brian Kochevar, learned of the accident and was moved by compassion. He came to the jail and pled with the officers to be allowed to stay with me in the cell so that I would not be alone. Miraculously, they agreed. To this day, I feel profound gratitude for this disciple’s act of Christlike love, which calmed, comforted, and consoled me during the greatest moment of distress in my life. His charitable compassion was a telling sign of his discipleship. As President Nelson observed, “One of the easiest ways to identify a true follower of Jesus Christ is how compassionately that person treats other people.”

Charity Is Ministering to Unspoken Needs

Another example of how the Savior demonstrates His love is through His observance of and ministry to the unspoken needs of others. To the man who had been lame for 38 years with no one to help him, the Lord made him whole and encouraged him to live righteously. To the woman caught in adultery, He offered hope and comfort rather than condemnation. For the man with paralysis who was lowered from the roof, the Lord offered forgiveness of sins, not just healing of body.

When I was called to serve as a bishop, our

Medlidenhet er den delen av nestekjærighet som søker å lindre lidelse. Fylt av medlidenhet helbredet Herren de syke og plagede blant folket. Etterpå velsignet han deres barn mens engler steg ned fra himmelen og omringet dem. Han utførte disse kjærlige handlingene, og mange flere, fordi han følte “medynk”.

Som ung misjonær i Sør-Amerika nøt jeg også godt av en god venns medlidenhet. En kveld da jeg kjørte hjem til misjonspresidenten sammen med ledsageren min, svingte plutselig en ung mann på sykkel ut foran bilen. Det skjedde så fort at jeg ikke kunne unngå kollisjonen. Tragisk nok ble denne unge mannen drept i sammenstøtet. Jeg var knust over tapet av livet hans. Forskrekket og i sjokk da den grufulle realiteten av det som nettopp hadde skjedd, gikk opp for meg, ble jeg ført til fengsel og låst inne. Jeg har aldri følt meg mer redd og alene. Jeg var full av fortvilelse og frykt for at jeg ville bli fengslet resten av livet.

En misjonærkollega, eldste Brian Kochevar, fikk høre om ulykken og ble rørt av medlidenhet. Han kom til fengselet og tryglet betjentene om å få lov til å være hos meg i cellen, slik at jeg ikke skulle være alene. På mirakuløst vis gikk de med på det. Til denne dag føler jeg dyp takknemlighet for denne disippelens handling av Kristus-lignende kjærighet, som beroliget og trøstet meg i den største nøden i mitt liv. Hans nestekjærlige medlidenhet var et talende tegn på hans disippelskap. Som president Nelson sa: “En av de enkleste måtene å identifisere en sann etterfølger av Jesus Kristus på, er hvor medfølende vedkommende behandler andre mennesker.”

Nestekjærighet er å dekke uuttalte behov

Et annet eksempel på hvordan Frelseren viser sin kjærighet, er ved å se og betjene andres uuttalte behov. Til mannen som hadde vært lam i 38 år uten noen til å hjelpe seg, gjorde Herren ham frisk og oppfordret ham til å leve rettferdig. Til kvinnen som ble grepet i hor, ga han håp og trøst istedenfor fordømmelse. Til mannen med lammelse som ble senket ned fra taket, ga Herren syndsforlatelse, ikke bare helbredelse av legemet.

Da jeg ble kalt som biskop, gjorde våre seks

six young children made sacrament meetings challenging for my wife, Cristin, who had to manage them alone while I sat on the stand. As you may imagine, our children were often less than reverent. Noticing her situation, two members of our ward, John and Debbie Benich, began sitting with her each Sunday to help. Their kindness continued for years, and they became surrogate grandparents to our family. Like the Lord, these disciples had noticed the unspoken need and acted in love—a prominent sign of their discipleship.

Charity Is Helping Others Along the Covenant Path

Lastly, the Savior's perfect love is focused on enabling all of God's children to fulfill our divine potential that we may "partake of his salvation, and the power of his redemption." As we become more like our Master, our desire to help our brothers and sisters along the covenant path will naturally increase.

For instance, we can uplift and befriend those who feel offended or forgotten, help those who are new to our congregation feel welcome, or invite friends to worship with us at sacrament meeting—perhaps this coming Easter. There are countless ways to encourage and assist others in their progression if we deliberately and prayerfully seek heaven's help to have eyes to see and a heart to feel how Jesus Christ sees and feels for them.

Helping others along their covenant path may take the form of an unconventional act of service. As an example, during my current assignment in the Philippines, I learned of the Agamata family. They were baptized in 2023, and then they eagerly set a date to be sealed as a family in the nearby Urdaneta Philippines Temple. However, just before the family's appointment, several typhoons struck the region. Brother Agamata, a rice farmer, was unable to plant his crops during the harsh storms. When the tempests finally passed, he needed to quickly plant the rice while the ground was soaked with water—ideal conditions for planting. Sadly, the temple trip would have to be postponed.

Two disciples, Elder and Sister Cauilan, along with three young service missionaries, heard of the Agamata family's struggle and offered help despite having no farming experience.

små barn nadverdsmøter utfordrende for min hustru Cristin, som måtte håndtere dem alene mens jeg satt på forhøyningen. Som dere kanskje kan forestille dere, var våre barn ikke så ærbødige. Da de la merke til situasjonen hennes, begynte to medlemmer av menigheten, John og Debbie Benich, å sitte sammen med henne hver søndag for å hjelpe. Deres vennlighet fortsatte i mange år, og de ble surrogatbesteforeldre for familien vår. I likhet med Herren, hadde disse disiplene lagt merke til det uuttalte behovet og handlet i kjærlighet – et fremtredende tegn på deres disippelskap.

Nestekjærlighet hjelper andre på paktens sti

Til slutt fokuserer Frelserens fullkomne kjærlighet på å gjøre alle Guds barn i stand til å oppfylle sitt guddommelige potensial slik at vi kan "ta del i hans frelse og hans forløsnings kraft". Når vi blir mer lik vår Mester, vil vårt ønske om å hjelpe våre brødre og søstre på paktens sti øke naturlig.

Vi kan for eksempel oppmuntre og bli venner med dem som føler seg fornærmet eller glemt, hjelpe dem som er nye i forsamlingen til å føle seg velkommen, eller invitere venner til å tilbe sammen med oss på nadverdsmøtet – kanskje kommende påske. Det finnes utallige måter å oppmuntre og hjelpe andre på i deres fremgang hvis vi bevisst og bønnfylt søker himmelens hjelp til å ha øyne til å se og et hjerte til å føle det Jesus Kristus ser og føler for dem.

Å hjelpe andre på paktens sti kan ta form av en ukonvensjonell tjenestegjerning. Som et eksempel, i løpet av mitt nåværende oppdrag på Filippinene, lærte jeg om familien Agamata. De ble døpt i 2023, og så satte de ivrig en dato for å bli beseget som familie i det nærliggende Urdaneta Filippinene tempel. Men like før familiens avtale, rammet flere tyfoner regionen. Bror Agamata, en risbonde, var ikke i stand til å plante avlingene sine under de voldsomme stormene. Da uværet endelig var over, måtte han raskt så risen mens bakken var gjennomvåt av vann – ideelle forhold for å plante. Dessverre måtte tempelturen utsettes.

To disipler, eldste og søster Cauilan, sammen med tre unge tjenestemisjonærer, hørte om familien Agamatas kamp og tilbød hjelp til tross for at de ikke hadde erfaring med gårdsdrift. Un-

Working under the blistering sun, they helped plant the seedlings, allowing the Agamatas to complete their task and attend their temple sealing as scheduled. Elder Cauilan observed that “[the Agamatas’] countenances glowed as we saw them dressed in white in the house of the Lord. The joy we felt ministering to the one is a joy beyond compare!”

The Agamatas now enjoy the rich blessings of being sealed as an eternal family because a few fellow disciples who were filled with charity—a sign of their discipleship—determined to help their brothers and sisters forward along their covenant path.

Brothers and sisters, discipleship of Jesus Christ is the only way to obtain enduring happiness. It is a path filled with deliberate and purposeful acts of love toward others. While the path of discipleship may be difficult and challenging, and while at times we may struggle and fall short, we can take comfort that God is mindful of us and yearns to help us every time we try. Isaiah reminds us that “God will hold [our] hand, saying ... , Fear not; I will help thee.”

With this assurance from our Father in Heaven in mind, I earnestly pray that we may follow President Nelson’s invitation to prioritize our discipleship. May we “pray unto the Father with all the energy of heart” to “be filled with this love, which he hath bestowed upon all who are true followers of his Son, Jesus Christ; ... that when he shall appear we shall be like him” because we will carry a sign of true discipleship, which is “charity ... the pure love of Christ.”

I testify that Jesus Christ is our living, glorious Savior, Redeemer, Exemplar, and Friend. In the name of Jesus Christ, amen.

der den stekende solen hjalp de til med å plante frøplantene, slik at familien Agamata kunne fullføre sin oppgave og utføre tempelbeseglingen som planlagt. Eldste Cauilan sa at “ansiktene til familien Agamata glødet da vi så dem kledd i hvitt i Herrens hus. Gleden vi følte ved å yte omsorgstjeneste til den ene, er en glede uten like!”

Familien Agamata nyter nå de rike vel-signelsene ved å være beseglet som en evig familie fordi noen meddisipler som var fylt med nestekjærighet – et tegn på deres disippelskap – bestemte seg for å hjelpe sine brødre og søstre fremover på paktens sti.

Brødre og søstre, Jesu Kristi disippelskap er den eneste måten å oppnå varig lykke på. Det er en vei fylt med bevisste og meningsfylte kjærlige handlinger mot andre. Selv om disippelens vei kan være vanskelig og utfordrende, og selv om vi til tider kan streve og komme til kort, kan vi finne trøst i at Gud er oppmerksom på oss og lengter etter å hjelpe oss hver gang vi prøver. Jesaja minner oss på at “Gud holder [vår] høyre hånd, og ... sier ... frykt ikke! Jeg hjelper deg.”

Med denne forsikringen fra vår himmelske Fader i tankene, ber jeg oppriktig om at vi må følge president Nelsons innbydelse om å prioritere vårt disippelskap. Måtte vi “be til Faderen med all hjertets iver om å bli fylt med denne kjærighet som han har skjenket alle som er sanne etterfølgere av hans Sønn Jesus Kristus ... [at] når han viser seg, skal vi være lik ham,” fordi vi bærer et tegn på sant disippelskap, som er “[neste]kjærighet ... Kristi rene kjærighet.”

Jeg vitner om at Jesus Kristus er vår levende, strålende Frelser, Forløser, Eksempel og Venn. I Jesu Kristi navn. Amen.